

3. Gunhild

– som er psykoterapeut og opdagede sine lesbiske følelser meget sent

27

Gunhild Aaen Madsen har været gift i 35 år og har fire voksne børn. I dag oplever hun ægteskabet som lykkeligt, men der gik mange år, før hun fandt ud af, om hun elskede sin mand. Det seksuelle samliv oplevede hun som en plage. Årsagen var lesbiske følelser. Dem opdagede hun først for alvor, da hun blev dybt forelsket i en anden kvinde. Dengang var Gunhild omtrent 40 år gammel. Senere blev hun klar over, hvor meget seksuelle overgreb i barndommen havde betydet for hendes liv.

Befølt som 13-årig

Meget af det, Gunhild kan fortælle om sit liv, og hvorfor det er blevet, som det er, har hun først fundet ud af de sidste år. Noget skyldes terapi, men hun er også overbevist om, at Gud har sørget for, at der er dukket minder og billeder op fra opvæksten.

For eksempel tror Gunhild, at det har haft stor betydning, at hun blev udsat for et overgreb, da hun var omkring 13 år. I dag husker hun det meste af det, der skete. Hun cyklede ind i en skov med en ældre dreng, som hun havde stor tillid til. De skulle møde hans kammerater, men Gunhild mærkede straks, at hun ikke var så velkommen. Legen indebar, at hun blev bundet fast mellem to træer. Mod drengens vilje gik han så med til at beføle hende.

28 ”Det værste var ikke, at de lo af mig, selv om jeg følte mig krænket på en ganske alvorlig og grundlæggende måde. Det værste var, at de forlod mig bundet i skoven. Det efterlod mig i et mørke af angst, og jeg besluttede mig til aldrig mere at stole på en dreng,” siger Gunhild om det, der skete i skoven den dag. Hun kan ikke huske, hvordan hun fik løsnet båndene og blev fri. Nogle af dagens timer er stadig fortrængt.

Det er lidt over 10 år siden, at Gunhild pludselig huskede tilbage på overgrebet i skoven – et overgreb, som hun tror, fik stor betydning for, hvordan hun forholdt sig til sig selv og sin seksualitet.

Også et andet overgreb er Gunhild i stand til at fortælle om i dag, men det var fortrængt i endnu flere år end det i skoven. Først for fire-fem år siden begyndte hun at kunne huske, hvad der skete, en dag hun og nogle venner legede i et hus tæt på hendes hjem. Dengang var Gunhild omkring fem år. Hun havde været med til at hoppe i en seng, da en ældre dreng dukkede op. Han skældte dem ud og krævede, at de skulle erstatte de skader, der var sket. Som betaling krævede han, at Gunhild skulle gå med ham ind på et andet værelse, hvor hun blev udsat for et groft seksuelt overgreb.

”Drengen sagde til mig, at hvis jeg fortalte, hvad der var sket, ville han fortælle, hvad vi havde lavet i huset. Derfor troede jeg, at det, vi havde gjort, var meget alvorligt, og jeg turde ikke fortælle nogen om overgrebet,” siger Gunhild.

Natten efter dette overgreb havde Gunhild mareridt. Hun gik ind til sine forældre og fik lov til at sove mellem dem. I løbet af natten kom hendes far tæt på hende med sit bare ben. I dag er Gunhild sikker på, at netop det førte til, at hun sammenkoblede farens berøring med overgrebet. Når hun senere oplevede flashbacks fra overgrebet, var det sin fars ansigt, hun så for sig. Det gjorde noget ved forholdet mellem far og datter.

Ville lege med drengene

Gunhild voksede op i det nordlige Jylland og blev født som den yngste i en børneflokk på fire. Hun havde to større brødre. Hendes tvillingsøster var ti minutter ældre og ganske anderledes. Hun var feminin og havde ingen problemer med traditionelle pige-aktiviteter. Gunhild var derimod mere drenget.

”Jeg forestillede mig ikke, at det drejede sig om seksualitet, før jeg blev atten år. Men jeg følte, at der var noget galt med mig,” fortæller Gunhild.

Det var ikke så let at være en drenget pige i Danmark for halvtreds år siden. Piger plejede at gå i nederdel. De spillede ikke fodbold. I skolen havde piger håndarbejde, mens drengene lavede sløjd. Det passede ikke Gunhild så godt. Hun ville lege med drengene og gå i bukser.

Heldigvis mødte Gunhild stor forståelse. Da hun ikke ville gå i skole i nederdel, syede hendes mor bukser til hende. Hendes far gav hende lov til at være meget sammen med ham i snedkerværkstedet. Han købte også heste til hende, hvilket hun satte stor pris på. Men han kunne ikke tage ensomheden og forkertheden fra

hende. Som lille pige glædede Gunhild sig til at blive medlem af den lokale FDF-gruppe, som hendes far var en respekteret leder af. Men gruppen var kun for drenge, og det bekræftede hende i, at hun var forkert.

Også hendes håndarbejds lærer mødte Gunhild på en god måde. ”Da jeg prøvede at snyde mig fra hendes timer, tog hun en fin snak med mig og sagde, at hun havde opgivet at lære mig at sy, men spurgte, om der ikke var noget andet, jeg kunne tænke mig at lave,” fortæller Gunhild og får tårer i øjnene, når hun tænker tilbage på sin gamle lærer og hendes venlighed.

Efterhånden som hun blev ældre, blev det endnu mere ensomt at ville være sammen med drengene. For de blev lidt efter lidt mere interesseret i piger end i at lege ude. De voksede slet og ret fra hende. Gunhild var derfor meget sammen med sine heste. Alene. Og med en stærk følelse af, at der var noget galt med hende.

30

Erstattede sin døde bror

”Da jeg kom hjem fra skolen med et klassebillede, sagde min mor, at netop sådan tænkte hun, at Egon ville have set ud, hvis han stadig havde levet,” fortæller Gunhild.

Egon var Gunhilds bror. Han døde lige efter fødslen. Som voksen hørte Gunhild, at deres mor aldrig havde fået sagt farvel til det døde barn. Han blev fjernet fra hende lige efter fødslen. Det eneste hun så, var faren, der bar drengen bort i en kiste.

I dag tror Gunhild, at denne traumatiske oplevelse førte til, at moren ikke magtede at forsone sig med sit barns død. I stedet levede sønnen videre i hendes underbevidsthed. Og Gunhild er overbevist om, at hun selv ubevidst forsøgte at give moren den søn tilbage, som hun havde mistet.

”Jeg tror, at jeg mistede mig selv ved at blive den søn, som mor savnede,” siger Gunhild. Dette gik først virkelig op for hende,

nogle år før moren døde. Da hun fortalte sin mor om sine refleksioner, skete der noget vigtigt. Moren begyndte at tale anderledes til hende og holdt op med at bruge ord og udtryk, som fastholdt Gunhild i historien.

Gunhild voksede op i en aktiv, kristen familie. Hendes far var søndagsskolelærer og udstrålede en stærk tillid til Jesus. Forældrene gik regelmæssigt i kirke, og de var aktive i Indre Mission. Gunhild tænkte ikke på noget ungdomsoprør. Tværtimod har hun altid bekendt sig som kristen. Som ung betød det kristne miljø og fællesskab meget. Det dulmede ensomheden en smule.

Da hun var 18 år, mødte hun for første gang bibeltekster om homoseksualitet. Det skete, da hun læste de strenge ord i Anden Mosebog om, at sex mellem to mænd var forkert. Gunhild spekulerede nok lidt over om fænomenet handlede om hende, men skubbede det fra sig igen. Gud kunne jo ikke have skabt noget, som var i strid med hans vilje.

31

Samtidig oplevede hun sin seksualitet som krævende. Gunhild fortæller, at hun havde seksuelle fantasier, som bar præg af vold, af selvbeskadigelse og af sadomasochisme. Onani blev en flugt fra hverdagen. Alt dette skabte fortvivlelse i den unge pige.

”Jeg bad til Gud om, at han ville løse mig fra fantasierne og fra onanien. Det gjorde han også, ganske pludseligt, men resultatet var nok, at jeg blev asexuel. Jeg endte med slet ikke være optaget af alt det, som havde med køn og sex at gøre,” fortæller Gunhild, som ikke er i tvivl om, at det var troen, der holdt hende oppe. Samtidig er hun overbevist om, at hendes tro ikke kun var sund – hun havde en meget følsom samvittighed og var utrolig optaget af at gøre op med alt og alle. Dybt inde i hende lå der en overbevisning om, at hvis hun bare troede ret og rigtigt, ville hendes problemer forsvinde.

Gift, men ikke forelsket

Til trods for at hun er uinteressert i seksualitet, bliver Gunhild tidligt gift. Hun møder sin mand i et kristent symfoniorkester. Han spiller kontrabas. Hun spiller violin.

”Han bliver forelsket i mig. Vi bliver også forlovede. Jeg meddeler ham ganske klart, at han godt kan glemme sex før ægteskabet, hvis vi skal være sammen. Det synes han er fint, og for mig er det helt fantastisk. Men jeg tænker ikke særlig meget på, at der vil komme sex efter, at vi bliver gift,” fortæller Gunhild med et lidt selvvironisk smil.

Det er ikke så enkelt for Gunhild at forklare, hvorfor hun giftede sig, når hun slet ikke var forelsket. En årsag gik på det rent praktiske: De boede langt fra hinanden, og det var besværligt at rejse så meget. Dertil kom, at de havde et dybt åndeligt fællesskab og også var fælles om deres interesse for musik.

32

Ægteskabet blev ikke enkelt. De første år var meget hektiske. Musikken optog de fleste weekends. Hverdagene blev fyldt af hårdt arbejde. Gunhild brugte megen tid og mange kræfter på sine arbejdsopgaver.

”Vi var meget lidt sammen alene. For mig var sex en plage, og jeg gjorde alt for at undgå at gå i seng på samme tid som min mand. Jeg prøvede at holde ham mest muligt på afstand. Alle forpligtelserne blev en flugt,” forklarer Gunhild. Hun har de sidste år nogle gange spurgt sin mand om, hvordan han kunne holde det ud. Hans svar har været et stilfærdigt: ”Jeg vidste ikke, at det kunne være anderledes.”

Lettere blev det ikke, da Gunhilds mand begyndte at tale om, at de skulle se at få et barn. Det kunne hun ikke forestille sig. Hun magtede ikke at se sig selv som mor. Tanken gjorde hende bange, men hun sagde ikke nej. Og efter en tid blev hun gravid. Gunhild bad Gud om hjælp, og hun læste mange bøger om det at tage sig af babyer.

”Jeg var bange for, at jeg skulle skade babyen. Det blev lettere efter fødslen – for den var hård, og jeg forstod, at babyer tåler en del,” forklarer Gunhild. Hun har også mange rosende ord om ægtefællen. Han tog et stort ansvar hjemme og blev en moderne far.

Som nybagt mor syntes Gunhild især, at det med at skifte bleer var vanskeligt. Når barnet sprællede og græd, blev hun bange for, at det skulle falde ned, og hun holdt fast om barnet, men så græd det endnu mere. Problemet blev efterhånden så stort, at Gunhild tog kontakt til sundhedsplejersken. Hun kom på besøg og foreslog venligt, at Gunhild kunne skifte barnet, mens det lå på gulvet. Det enkle råd løste op for meget.

Terapi og bearbejdelse

33

Livet som småbørnsmor var hårdt for Gunhild. De to første børn kom tæt på hinanden. Det blev ikke lettere af, at hun havde søvnproblemer og led af angst – og dertil oplevede store problemer i ægteskabet. Hun følte sig ensom og mislykket i mødet med andre mennesker og foretrak derfor ensomhed. Midt i alt dette blev hun så børnekonsulent i Indre Mission. Det viste sig at blive en vel-signelse.

”Før jeg begyndte, måtte jeg tage nogle måneder på bibelskole. Der følte jeg mig stærkt opfordret til at søge terapi. Det gav mig også håb om forandring,” fortæller Gunhild.

I mødet med en moden, kristen terapeut fik Gunhild hjælp til meget. Efterhånden blev hun mere tryk i sit ægteskab, og det seksuelle samliv med manden blev mindre problematisk. Det blev også nemmere for hende at håndtere rollen som mor og have et normalt fællesskab med andre mennesker.

Gunhild arbejder så i fem år som børnekonsulent. Hun trives godt med opgaverne og har et godt fællesskab med kollegaerne.

Hun ser tilbage på årene som en periode med både menneskelig og åndelig vækst. Men væksten er også smertefuld. Gunhild indser, at hun har været meget optaget af sin egen facade og sin rettroenhed – og må tage et opgør med denne side af sin tro.

I denne periode begynder hun også at læse mere om sjælesorg, terapi og psykologi. I dag er Gunhild psykoterapeut og har fået en uddannelse, som har haft stor betydning for hende personligt, blandt andet fordi det er nødvendigt med mange timer i egen terapi.

”For at blive psykoterapeut er det nødvendigt, at man arbejder med sit eget liv. Det har jeg haft megen gavn af. Det er vigtigt for mig i mødet med klienter at have som udgangspunkt, at det er dem, der er eksperter i deres eget liv,” forklarer Gunhild, der i dag bor i Bramming ikke så langt fra Esbjerg. Hendes mand arbejder som lærer på en af Indre Missions efterskoler – og ægteparret er aktive både i folkekirken og Indre Mission.

34

Voldsom forelskelse

Gunhild var over 40 år gammel, da hun første gang oplevede en voldsom forelskelse. I en kvinde. Det bliver en oplevelse, som får stor betydning.

I dag mener Gunhild, at homoseksuelle følelser har været en udfordring for hende det meste af livet. Men indtil hun rundede de 40 år, havde hun fortrængt sine forelskelser i kvinder – og hun havde aldrig mærket nogen forelskelse rettet mod mænd.

”Jeg havde ingen opfattelse af, at jeg var blevet forelsket i kvinder. Men jeg havde engang oplevet, at en kvinde, som var blevet mig til hjælp, havde erstattet mit billede af Gud. Det syntes jeg var vanskeligt, og jeg måtte bryde al kontakt med hende, for at situationen skulle ændre sig. Men jeg så det ikke som en forelskelse,” fortæller Gunhild.

Forelskelsen, som fik Gunhild til at indse, at hun havde lesbiske følelser, udviklede sig langsomt. Kvinden, som hun var forelsket i, havde mand og børn. Deres forhold fremstod som normalt og tillidsfuldt. Men Gunhild opdager efterhånden, at kvinden bliver vigtigere og vigtigere for hende.

”Jeg kan simpelt hen ikke få hende ud af hovedet,” forklarer Gunhild. Hun indser, at noget ikke er, som det skal være, da hun opdager, at hun mere eller mindre bevidst opsøger kvindens hus og hele tiden håber, at de mødes.

Heldigvis har Gunhild en god sjælesørgere. Kort tid efter, at det er gået op for Gunhild, at hun er dybt forelsket, har hun en aftale med sjælesørgeren. Hun sætter for første gang ord på sin forelskelse – og indrømmer, at hun ikke har lyst til at slippe den dejlige følelse. Sjælesørgeren giver hende lidt tid og stiller gode spørgsmål. Blandt andet: ”Hvad er rigtigt for dig?” Efter nogen tid opfordrer hun Gunhild til at fortælle sin mand, hvad der er sket. Det gør Gunhild bange, bange for at blive afvist. Hun har en familie, en mand og et ægteskab, som hun har kæmpet meget for, og som hun inderst inde vil gøre alt for at bevare.

Gunhild betror sig til sin mand, der tager situationen med stor ro. ”Det forklarer ganske meget,” er hans kommentar. Og hermed tænker han ikke bare på den aktuelle forelskelse, men det at Gunhild generelt var mere interesseret i kvinder end i mænd. I tiden, som fulgte, valgte de at gå sammen til samtalerapi. Og Gunhild oplevede det som positivt, at de var to om processen. Hun havde på denne måde en loyal medspiller.

Alligevel varede det tre år, før forelskelsen var borte. Og hun måtte holde afstand til kvinden i mere end ti år.

”Det, der gik op for mig, da jeg begyndte at analysere mine forelskelser, var, at alle kvinderne havde haft nogle karaktertræk, som jeg sætter meget pris på. Længe troede jeg ikke, at jeg selv havde den slags egenskaber, men efterhånden gik det op for mig,

at jeg havde fornægtet disse sider ved mig selv. Derfor beder jeg Gud om at hjælpe mig til at leve de karaktertræk ud, som jeg selv satte pris på, og som han faktisk havde givet mig,” forklarer Gunhild.

En indviklet historie

Gunhild har en lang og indviklet historie om sin bearbejdelse af de lesbiske følelser. Det tog mange år, før hun fandt tilbage til minderne fra barndommen, som kunne forklare meget af det, hun oplevede som vanskeligt. Den lange proces, hun har været igennem, får også betydning for, hvordan hun møder andre mennesker.

36 ”Når jeg møder mennesker, som har homoseksuelle følelser, så møder jeg dem i tillid til, at en ændring skal komme indefra. Jeg kan ikke andet end at møde sådanne mennesker med håb – og med kærlighed og tro. Derfor vil jeg også åbent fortælle min historie. Jeg vil give håb om, at Gud kan gribe ind, selv om det kan tage tid,” siger Gunhild.

For Gunhild har beretningen om Bibelens Josef været vigtig. Josef var manden, der blev svigtet af sine egne brødre. De solgte ham som slave til Egypten, hvor han også fik et langt fængselsophold. Men alt det, der skete, førte til, at han var i stand til at møde sine brødre – efter flere årtier – med visdom og tilgivelse. Det fortæller os noget om, at det kan tage sin tid og kræve en del omveje, før vi er der, hvor Gud ønsker, vi skal være.

De sidste år har der været meget debat om homoseksualitet i dansk kirkeliv. Gunhild er ikke i tvivl om, hvad hun mener om temaet, men hun er ikke så optaget af at fortælle flest mulige, at homoseksuelt samliv er forkert. For hende bunder det i en overbevisning om, at Bibelens formaninger primært er rettet mod dem, der ønsker at have Jesus som Herre. Samtidig er hun selv optaget

af at stå solidt på Bibelens ord. For et par år siden stillede hun op til et interview på DR2, hvor hun fortalte lidt af sin egen historie. Det syntes hun var helt fint, og de fleste tilbagemeldinger, hun fik, var positive. Hun oplevede også, at journalisten behandlede hendes historie med respekt, netop fordi det var hendes personlige historie. Ved at stå frem med sin historie håber hun at blive til hjælp for andre i en lignende situation og med sit eksempel præsentere et alternativ til det fremherskende syn på homoseksualitet.

Det er nu mere end 30 år siden, Gunhild blev gift. Selv om hun på mange måder mener, at det var forkert at gifte sig uden at være forelsket, så kan hun i dag glæde sig over et godt ægteskab. Hendes egne erfaringer får hende til at understrege, at kærlighed i høj grad handler om vilje. Også når følelserne er borte, går det an at vælge kærligheden og være trofast.

37

Gunhild har været aktiv i den danske organisation *Basis* i en lang årrække. De første mange år som bruger og de sidste som bestyrelsesmedlem. *Basis* er en organisation, som vil yde hjælp til kristne, der kæmper med deres seksualitet. For mange af brugerne er det homoseksualitet. Det har været vigtigt for hendes udvikling at møde mennesker, der har været i samme situation som hun selv. Og hun taber ikke modet, selv om hun har mødt en del af sine venner fra *Basis*, som efterhånden har opgivet deres modstand mod homoseksuelle forhold.

”Jeg forstår, at det kan være vanskeligt for mange at forholde sig til deres homoseksuelle følelser. Jeg har kæmpet meget selv, og længe syntes jeg ikke, at jeg blev fri. Forandringen kom i takt med, at jeg lærte sandheden om mit liv at kende og overgav kontrollen til Gud. Først da vendte Gud det hele om,” siger Gunhild Aaen Madsen.